

Certifikace kouzelnické úrovně

Ztracené kouzelnické světy

Student: Veronica Narcissa Williamsová

Profesor: Silvia Honorová

Školní rok: Zima 2019

Zadání: Vliv ztracení kouzelnických světů na paměť mudlovské populace přilehlých lokalit

Vypracování:

Slova úvodem

Je přinejmenším zajímavé, nakolik jsou zvláště kouzelnické vzdělávací instituce chráněné před zvědavostí mudlů a nakolik se některá místa, prosáklá skrz naskrz magií, nepodařilo i přes značnou čarodějnickou snahu ukrýt.

Pokud se naučíte zacházet s mudlovskými technologiemi (jako *interrentem* – obrovskou a pro naše oči neviditelnou pavučinou, která je nasáklá obrovskými kvanty informací vynořujících se kdo ví odkud) a vyhledáte (na to mají mudlové speciální skřítky, které si pojmenovali například *Byng*, *Gookl* nebo *Sezam*) „Záhadné světy“, dostanete se k tolika nejruznějším zdrojům informací, že po jejich přečtení budete chvíli dutě koukat, protože si nebudete jistá, jestli jste si třeba sedm let docházky v Bradavicích náhodou nevymyslela.

Pro svou esej jsem tedy čerpala převážně z mudlovských zdrojů (i když *počítar* vydával po celou dobu hučivé zvuky jako nespokojený tlustočerv!), protože je jich zkrátka víc a kouzelník se pak tak lépe sžije s přemýšlením někoho, kdo si myslí, že nejlepší využití hůlky je na pojídání sushi. Inu, jak se to jen mezi námi kouzelníky říká?

Life's a struggle when you're a muggle

Mudlové a ztracené kouzelnické světy

Lidé jsou už od přírody zvědaví tvorové, a tak není divu, že spousta kouzelníků i mudlů se zajímá o mystično, neznámo. My, jakožto kouzelníci, máme tu výhodu, že jsme schopni si určité jevy vysvětlit magií. Ale co má dělat nebohý skeptický mudla, který je odmalička učen, že kouzla čáry jsou jen výplody fantazie omezeně přemýšlejících předků? A tak nebohý zvědavý mudla pátrá a pátrá, hledá jiná řešení, vědecká vysvětlení – co ještě není, to lehce vytvoří. A my, kouzelníci, se musíme hodně snažit, abychom jim podsouvali jejich důkazy, že magie vlastně není a že pro všechno je nějaké přízemní vysvětlení.

Ale jak to vůbec děláme? Náš obvyklý postup je zahlazování stop zastíracími kouzly a mazání paměti. Stačí to? Dovolím si tvrdit, že ano, stačí. Na každého nadšeného fanatika do tajemna, co strká nos, kam nemá, připadá minimálně jeden skeptický mudla! A to už jen z toho důvodu, že kouzelníci dokáží minimálně vytvořit iluzi skeptika, ne-li živého klona (například použitím mnoholicného lektvaru). Proto tu vždy bude někdo, kdo bude příliš zvědavé mudly posílat na zem. A to si myslím, že je jedním z mnoha faktorů, proč globálně dochází ke ztrátě vzpomínek na ztracené kouzelnické světy.

No budiž, globálně na mudly mohou působit **média**, jejich **víra** (jako třeba křesťanství, které se na magii dívá spatra) nebo již zmínění **skeptici**, ale jak to mají ti, kteří žijí poblíž nějakého ztraceného kouzelnického fenoménu? Takoví, jejichž předci jim možná ústně předávali legendy o záhadných světech, které měli doslova přes nejbližší potok? Co když takoví mudlové podědili některé důležité dokumenty – jako třeba náčrty mapy, přibližné lokace dávno ztraceného kouzelnického světa? A jak je možné, že někteří stále věří v jejich pravost a jiní to zařazují mezi fikci? Jaké faktory ovlivňují víru mudlů v tyto světy? A existují vůbec tací, kteří se světy snaží šířit do povědomí ostatních?

Nejen kartografická patálie

My, kouzelníci, jsme si pojistili kouzly takzvaná **nezakreslitelná místa** na mapě. To jsou například významné kouzelnické instituce – jako **Bradavice** či **Azkaban**. Jejich přesná poloha je pro vyšší dobro nezaznamenatelná na mapu a tedy nikdo, kdo přesně

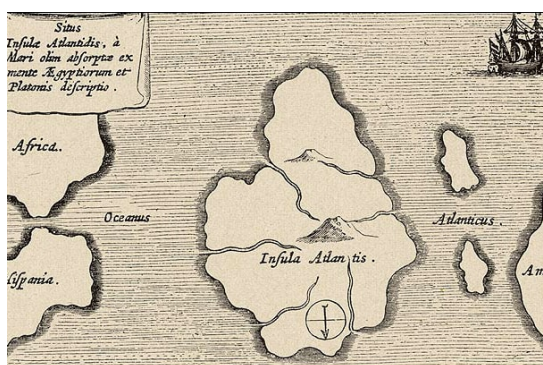
neví, kde instituce leží, je nemůže najít. Na mapě může najít třeba přibližnou polohu, dobře. Ovšem, pokud je to mudla, bude ho místo hradu čekat jen prázdná planina. Kouzla nás už od prvního rozdělení kouzelníků od mudlů chrání více než dobře.

Podobně by na tom měly být i **ztracené kouzelnické světy**. Ani kouzelníci už přesně neví jejich polohu – tedy až na pár, které existují i v dnešní době. Kouzla na ochranu před slídily také dost možná dávno vyprchala. Ztracené kouzelnické světy byly ostatně ztracené už ve starověku, tedy dávno předtím, než došlo k čarodějnickým procesům a k přijetí zákonu o utajení. Je ale také možné, že tyto světy žádnou kouzelnou ochranu před nalezením neměly. Lidé ovládající magii nemuseli mít potřebu své světy schovávat. Na druhou stranu nám to ale nijak neulehčili s dochovanými prameny, protože pravdou je, že to, co se předávalo ústně, bylo snad už tehdy obohaceno o nejrůznější fantaskní prvky, a to, co se předávalo písemně, se zase lišilo autor od autora. Tedy i pro kouzelníky je obtížné dopátrat se, kde, který ztracený kontinent ležel a co byla jaká civilizace vlastně zač...

Kouzelnické světy v povědomí mudlů

Obyčejným mudlům, kteří se o bájně světy nikterak nezajímají, se zaručeně vybaví minimálně jeden – **Atlantida**. Svět, který se nejspíše ztratil pod hladinou oceánu, známý díky **Platónovi**, starověkému řeckému filosofovi a matematikovi. Kontinent o velikosti **Malé Asie** a **Libye** měl ležet někde za **Gibraltarským průlivem** a měla ho zničit **přírodní katastrofa**. Mudlové pochopitelně vytvořili hned několik hypotéz ohledně jeho lokace, stejně jako mnoho šílených i normálnějších teorií o civilizaci, která kontinent obývala.

Z těch nejvíce neuvěřitelnějších bych ráda uvedla (to proto, abychom si udělali obrázek, v co všechno mudlové dokáží věřit) například možnou lokaci Atlantidy v Čechách. Ano, přesně tak. Tehdejší středovou polohu bájně civilizace nestydatě okupuje **Pražský hrad** – no kdo ví, co se pod ním nachází za poklady! Jedno je ale jisté – **Apollón** se svým vozem taženým labutěmi zde už jistě notnou dobu nepřistál, přestože zde podle teorie každoročně trávil zimní prázdniny. Český turistický ruch ani neví, o jaké ztráty výstavbou Pražského hradu přišel.

Jedna z možných lokací Atlantidy podle mudlovského umělce.

Další kontinenty už u široké veřejnosti takové popularity nenabývají – buď se o nich literatura málo zmiňuje, nebo mají mudlové mnohem radši důkazy podložené vědeckou prací. Ale na jednu stranu je chápu – i kouzelnické školství má v oblasti ztracených kouzelnických světů mezery. V mnoha školách není tento předmět ani nabízen jako volitelný a žáci se pak diví existenci nejrůznějších světadílů. Tak například **Lemurii!**

Země **Mu**, jak se také Lemurii říká, byla podobně jako Atlantida zničena **přírodní katastrofou**. Rozkládat se měla od **Antarktidy** až po **Egejské moře** a počet obyvatel měl údajně šplhat až k **170 milionům!** Nicméně Lemuřané byli dle jedné z hypotéz **předci Atlanťanů**. Jejich těla se mohla volně materializovat i mezi dimenzemi, měli mít jen jedno pohlaví a místo potravy přijímali **vesmírnou energii**. Vzhledově byli velice vysocí, dosahovali až **5 metrů**, měli **tři oči** a nestárli ani neumírali – rozplynuli se a znovuzrodili. Nakonec se jejich těla s další a další generací postupně zhmotňovala, čímž se stali obyčejnými smrtelníky a přišli o svoje předešlé schopnosti. Jejich **vyšší duchovní napojení** v nich ale mělo přetrvat. Upřímně jsem o Lemurii a jejich obyvatelích našla mnohem více informací než o bájně Atlantidě – je to možná tím, že se Lemurií začali badatelé zabývat na sklonku 19. století a v průběhu 20 (jako například mudlové *William-Scott Elliot*, *Nikolaj Rerich* či *Vasilij Rasputin*). A zatímco legenda Atlantidy je díky novým vědeckým expedicím kříšena a ždímána, Lemurie upadá jaksí do pozadí.

Atlantida i Lemurie zobrazeny mudlou na jednom obrázku.

Dalším „známým“ ztraceným kouzelnickým světem, o kterém mudlové vědí, je země **Punt**. Je známá díky dochovaným **egyptským pramenům**, kteří z ní dováželi zlato, kadidla a vzácné ebenové dřevo. Punt se měla nacházet při ústí velké řeky, byla to země bohatá na vegetaci i zvěř. Přesto toho o ni historici příliš mnoho neví – tak například o takovém Egyptu se mudlovské děti učí už od malička, ale Punt není ani zařazen ve školních osnovách! Svým způsobem je to tedy tajemnější země než Atlantida či země Mu, protože o nich víme mnohem více informací. Na druhou stranu

se jim Punt svou velikostí určitě nemůže rovnat a jeho přibližná lokace není obestřena takovým tajemstvím. Je toto ale dobrá cena, za kterou mudlové (a vlastně i kouzelníci) zaplatili chybějící znalosti o národu Puntů?

Možná lokace země Punt podle mudlovského umělce.

Závěrem této podkapitoly bych chtěla ještě poznamenat, že existují i **mudlovské ztracené světy**. Ty jsou obvykle i mnohem **více známy** než ty kouzelnické, protože vycházejí z náboženské mytologie a ta byla pro mudly donedávna hlavní odpovědí na otázku proč, jak a co. Je zajímavé, že na mudlovské ztracené světy se zřídka kdy zapomíná, u mudlů jsou obvykle součástí nějaké náboženské výchovy a ti tak o nich mají mnohem lepší přehled než o kouzelnických.

Tak například **Eden**, rajská zahrada, kde měli údajně žít **Eva s Adamem**, první lidé vůbec. Protože byli ale ze zahrady vyhnáni, Eden se lidem a snad ani nikomu jinému už nikdy neotevřel a přetrval tak jen díky křesťanskému učení. Nenašla jsem žádné zmínky o tom, že by se o tomto ráji pokoušeli něco více zjistit kouzelníci. Patrně jsme ještě nezapomněli na křivdu, které se nám kvůli křesťanství dostalo. Nalézt Eden by však bylo převratné!

Faktory ovlivňující zapomínání a jejich dopad na ztracené kouzelnické světy

Zapomínat je lidské! Ale náhodě se raději nemá ponechávat nic! Proto se například při slavném **ilfracombském incidentu** rodina rozhodla globálně použít paměťové kouzlo. Proto existuje zákoník o utajení kouzelníků před mudly. Proto si nás mudlové šoupli do šuplíku nereálné fantastično – žijeme přímo vedle nich a oni, díky tomu, že se dobře schováváme a vydáváme se za normální občany, nic netuší. Zkrátka zapomněli na dobu, kdy jsme žili všichni pohromadě. Nebo možná mají malou důvěru ve své předky a myslí si, že oni jsou teď ti chytřejší a nemají potřebu věřit na kouzla, protože

měli o čtyři roky delší školní docházku než ti, ze kterých v první řadě vzešli. Kdo ví, co se mudlům taky honí hlavou!

Kouzelnické společnosti nicméně mudlovské zapomínání hraje do karet. O to víc, že můžeme mudlovskou paměť **přímo ovlivňovat**. Máme nejruznější lektvary a kouzla. Můžeme mudlovi vzpomínku upravit nebo rovnou vymazat! Občas však ani kouzelník do mudlovské paměti zasahovat nemusí. Lidé jsou sami o sobě tvrdohlaví a někteří mudlové, ačkoli jsou očitymi svědky nějakého jevu kouzelnického světa, raději prohlásí, že halucinují, případně to svedou na omamnou látku, vyčerpání, pořad, který před nedávnem viděli... Před mnohými mudly můžete klidně otevřít bránu do pekel a zpátky a můžete si být jistí, že si budou myslet, že se jim to jen zdá.

Pokud tedy nepočítáme kouzelnické způsoby zasahování do paměti, jsou zde ještě naprosto přirozené faktory jako **krátkodobá paměť**. Do mudly jde nový vjem zkrátka jedním uchem tam a druhým ven. Někteří navíc mají s normální fungováním paměti problémy – Alzheimer, deprese, nespání, skleróza... A všechny tyto znaky ovlivňují mudlovu schopnost uchovávat informace, a tedy i potenciální znalost o ztracených kouzelnických věcech.

Tak například pokud budeme chtít provést dotazníkové šetření na mudlech a budeme se jich ptát, jestli někdy slyšeli o Atlantidě, určitě jich mnoho odpoví kladně. Atlantida je u mudlů **fenomén**, který se kouzelníkům nejspíš ani nepodaří z mudlovských myslí vymýtít. Ale zeptejte se jich na takovou zemi Punt a už existuje větší pravděpodobnost, že vám řeknou, kolik končetin má muchlorohý chropotal.

Inu, mně samotné to nedalo a musela jsem vyrazit do terénu na vlastní pěst! Přemístila jsem se do Prahy, kde jsem se pár kolemjdoucích ptala, jestli ví, **co je to Atlantida** a **kde by ji našli na mapě**. Češi jsou totiž vlastně podle jedné z mnoha teorií o bájně říši její někdejší populace!

.

(Obloustlý pán, svírá v ruce politický plakát, mastné vlasy, v obličeji zarostlý):
„Atlantidu znám, je to nějaký zaniklý město, ne?“ (škrábe se hlavě) „Hehe, no našel bych ji asi někde na moři!“ (vítězoslavně se usmívá) „Na kterém? Nevím, v Tichým?“

(Slečna, v křiklavě růžovém kabátku, silně namalovaná, silněji navoněná):
„Atlantida? To vím! To je to... no to! Potopenej kontinent!“ (zuřivě gestikuluje) „No já nevím, někde v Atlantiku?“ (mrká na mě, nevím proč)

(Mladík, na sobě má jen mikinu, v uších nějaké pecky) „He? Cože?“ (opakuji otázku, mladík si vytahuje podivné pecky z uší) „Bar!“ (pohled, jako bych se narodila včera)
„Půjdeš podél Vltavy, u Karláku zahneš- (následoval jen popis cesty k baru)

.

Výsledky mé terénní práce tedy byly dá se říci alespoň trochu úspěšné. Vzorek mudlů nebyl moc velký, pravda, ale venku jich příliš nebylo, vybrala jsem si na návštěvu asi špatný čas... Jak lze z dostupného vzorku vysledovat, zúčastnění mudlové neměli nejmenší tušení, že by kdy Atlantida mohla mít střed říše právě v Praze. Na druhou stranu byl většina dobře obeznámena s tímto pojmem, někteří dokonce i v jiném smyslu slova. Je tedy možné, že jsou ztracené kouzelnické světy už příliš staré na to, aby si je dnešní moderní mudla pamatoval?

Mudlové žijící poblíž lokalit ztracených kouzelnických světů o nich nejspíše i více slyší. To však ještě nemusí znamenat, že se o světy zajímají a aktivně se je snaží vyhledávat a šířit do společnosti. Mnozí mudlové považují dokumenty svědčící o existenci těchto světů za zfalšované. Je pravdou, že některému mudlovi při pohledu na mapku se ztraceným světem, kterou podělil po strýčkovi ze šestého kolene, přeběhne mráz po zádech a dá si za životní cíl ztracený svět najít nebo se jeho nalezení alespoň přiblížit. Ten samý mudla si ale také může říct, že co by se honil za vybájeným. Jde spíše o konkrétní povahu, o tom, z jakých ambic, snů a cílů je mudla složen, co od života očekává, čím si právě prochází... Není mudla jako mudla! Existují periodika, existují knihy, filmy, a dokonce i seriály - někteří mudlové se pokouší o věrohodné rekonstrukce, jiní se je snad schválně snaží vyobrazit co nejvíce neuvěřitelně. Zkrátka je tu stále někdo, kdo přichází se svými novými důkazy, někdo, kdo důkazy, ať už úspěšně či neúspěšně, vyvrací, a někdo s kouzelnickou hůlkou, který to všechno sleduje v povzdálí. Především v dnešní technologiemi propojené době už ani tolik nezáleží na tom, jestli mudla žije v přílehlé lokaci nějakého ztraceného kouzelnického světa nebo na opačném pólu. Řekla bych, že kdo hledá, najde. Pro mudly s *interrentem* to platí především.